

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12373/2023
23.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Решад Плојовић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Кристина Тодоровић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж 1113/22 од 22.12.2022. године, на седници одржаној 23.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж 1113/22 од 22.12.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж 1113/22 од 22.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару П 27/22 од 22.09.2022. године ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати 100.000,00 динара са законском затезном каматом од 22.09.2022. године, до исплате. Ставом другим изреке је одбијен захтев преко износа досуђеног у ставу првом изреке, као и за законску затезну камату на досуђени износ од 10.09.2020. године, као дана подношења тужбе. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 80.900,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде, до исплате.

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару Гж 1113/22 од 22.12.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба туженог и преиначена пресуда Основног суда у Новом Пазару П 27/22 од 22.09.2022. године у ставу првом изреке, тако да је делимично усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати 30.000,00 динара, са законском затезном каматом од 22.09.2022. године, као дана доношења првостепене пресуде, до исплате. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев у преосталом делу, преко износа досуђеног у ставу првом изреке, па до 100.000,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка од 71.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете, а побијаном одлуком је делимично преиначена првостепена пресуда којом је тужбени захтев делимично усвојен, а делимично одбијен. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом тужене не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, односно не указује на постојање другачијих одлука, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, а правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 10.09.2020. године, вредност побијаног дела је 30.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена.

Без обзира што је одлука делимично преиначена у ком случају би сходно члану 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку ревизија увек била дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена јер је у посебној глави Закона о парничном поступку који регулише поступак у спору мале вредности прописано да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић